

РЕШЕНИЕ

№ 6926

гр. София, 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 26.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10231** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда начл. 84, ал. 2, във връзка с чл. 85 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на М. Н. Н., гражданин на А., роден на 23.02.1997 г. срещу Решение № УПВР-154/25.09.2020 г. на интервюиращия орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради липса на мотивирано произнасяне, че не са налице обстоятелства, доказващи основателен страх от преследване. Липсвало произнасяне по конкретно изложените факти и обстоятелства от значение за случая на жалбоподателя. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № УПВР-154/25.09.2020 г. на интервюиращия орган и се върне молбата за разглеждане в производство по общия ред.

Ответникът – ИНТЕРВЮИРАЩИЯ ОРГАН при ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № РД09- ВР - 874 от 18.09.2020 г. до председателя на ДАБ,

жалбоподателят М. Н. Н., гражданин на А., роден на 23.02.1997 г., пол – мъжки, етническа принадлежност – пащун, по вероизповедание – мюсюлманин - сунит, семейно положение - неженен, е поискал закрила. На 18.09.2020 г. е проведено интервю, подписано от жалбоподателя, адвокат, преводач и интервюиращ орган, в което е посочено, че жалбоподателят е напуснал А. поради затруднено материално положение, по икономически причини. С решение № УПВР-154/25.09.2020 г. на интервюиращия орган е отхвърлена молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят не се явява.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е съобщено на жалбоподателя на 09.10.2020 г., а жалбата е депозирана на 14.10.2020 г. - в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният акт е мотивиран с разпоредбата на чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т.1 и т. 2 от ЗУБ.

На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, при наличие на основания по чл. 13, ал.1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца, интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал.1 и 9, съответно по чл.9, ал.1, 6 и 8, и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон или не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване.

В същото време, съдът намира, че основателно е прието от интервюиращия орган, че чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон или не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, поради което е налице хипотезите на чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

В проведеното интервю, жалбоподателят е посочил, че е напуснал легално А. 2 години преди проведеното на 18.09.2020 г. интервю. Пристигнал първо легално в И., а след това нелегално в Турция, където прекарал почти 2 години. Твърди, че напуснал Турция, защото по думите му, там започнали да депортират афганистанци. В Република България пристигнал по незаконоустановения ред месец преди горепосоченото интервю. Задържан е от българската полиция докато пътувал към сръбската граница, като по думите му искал да продължи към Франция.

Освен това, изрично е посочено от чужденеца, че баща му бил изнудван от талибаните и поради тази причина се чувствал заплашен. В същото време твърди, че баща му е починал преди 4 години, а и към този момент цялото му семейство продължава да живее в А., без да споменава да имат каквито и да било проблеми с някого. В заключение допълва, че никога не е бил арестуван или осъждан, както и че не е имал никакви лични проблеми в държавата си по произход и не твърди да е бил политически ангажиран, или да е имал някакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност. Не е бил обект на заплаха или насилие.

По делото е представена справка вх. № МД-423/07.08.2020 г. на ДАБ, според която обстановката в страната продължава да е несигурна. На 29.02.2020 г. между САЩ и талибаните е подписано споразумение за установяване на мир, което трябва да доведе

до край на продължаващия 19 години конфликт. По Насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо чужденеца да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От цитираната справка не може да се направи обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в същата справка, въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието там да се определя като безогледно. Атаките от страна на талибаните са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект.

Настоящата съдебна инстанция, намира че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Съгласно чл.8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя става ясно, че същия не е имал никакви проблеми в страната си на произход, но искал да продължи към Франция, което го определя като икономически мигрант, а не като бежанец. За това говори и факта, че още при първоначалното си напускане на родината М. Н. Н. е имал конкретна държава цел - Франция и е подал молба за закрила в Република България поради обстоятелството, че бил заловен от българските власти, след като опитал да продължи нелегалното си пътуване към целта му. В подкрепа на липсата на търсената закрила е и факта, че и към настоящия момент семейството на кандидата продължава да живее в А., без да твърди да са обект на преследване или насилие. Едновременно с това чужденецът не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично не заявява, че е

политически ангажиран, че е бил арестуван или осъждан и че е имал проблеми във връзка с етническата или религиозна си принадлежност.

В същото време, наред с преценката на държавата по произход обаче, се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. М. Н. Н. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в А. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя извода, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут. Лично той не е имал никакви други проблеми, но искал да продължи към Франция. Никога не е бил арестуван или осъждан в държавата си по произход и не е политически ангажиран. Не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа или религиозна принадлежност.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, упълномощен със заповед № РД 05-200/23.03.2016 г. на председателя на ДАБ, като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. Н., гражданин на А. срещу Решение № УПВР-154/25.09.2020 г. на интервюиращия орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: